

EDUSKUNNAN
HALLINTOVALIOKUNTA

Helsingissä

2 päivänä kesäkuuta 1992

Lausunto n:o 2

Valtiovarainvaliokunnalle

Eduskunta on 12 päivänä toukokuuta 1992 lähettänyt hallituksen esityksen n:o 50 kiinteistöverolaiksi sekä siihen liittyväksi lainsäädännöksi valtiovarainvaliokuntaan valmistelevasti käsiteltäväksi ja samalla päättänyt, että hallintovalionkunnan on annettava siitä valtiovarainvaliokunnalle lausunto.

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina lainsäädäntöneuvos Timo Viherkenttä valtiovarainministeriöstä, neuvotteleva virkamies Martti Kallio sisäasiainministeriöstä, kirkkoneuvos Matti Haltunen kirkkohallituksesta, lakimies Pasi Pönkä ja maankäyttöinsinööri Jussi Eerolainen Suomen Kaupunkiliitosta, varatoimitusjohtaja Leif Engfelt Suomen Kunnallisliitosta, apulaisjohtaja Astrid Thors Finlands svenska kommunförbundista, toiminnanjohtaja Timo Hannula Lapin maakuntaliitosta, toiminnanjohtaja Pentti Lampinen Pohjois-Pohjanmaan maakuntaliitosta, toimitusjohtaja Jaakko Kari Veronmaksajain Keskusliitosta, toiminnanjohtaja Juhani Nenonen Suomen Pienkiinteistöliitosta ja järjestösihteeri Pertti Naulapää Vuokralaisten Keskusliitosta.

Esityksessä ehdotetaan otettavaksi käyttöön kiinteistön arvoon perustuva kiinteistövero. Tämä uusi vero kannettaisiin vuosittain, ja se korvaisi kiinteistöjen harkintaverotuksen, asuntotulon verotuksen ja katumaksun. Samassa yhteydessä poistettaisiin manttaalimaksu.

Veron kohteena olevalla kiinteistöllä tarkoitettaisiin tonttia, tilaa ja muuta Suomessa olevaa rekisteröitävää maanomistuksen yksikköä samoin kuin rakennusta ja rakennelmaa. Kiinteistöveron piiriin kuuluisivat myös erottamattomat määräalat. Veron kohteena olisivat useimmat kiinteistöt, mutta verovapaiksi jäisivät muun muassa metsät ja maatalousmaa.

Verovelvollinen olisi tavallisesti se, joka omistaa kiinteistön kalenterivuoden alkaessa. Veron määräämisen perusteena olisi kiinteistön verotusarvo.

Kiinteistövero menisi kiinteistön sijaintikunnalle. Kunnanvaltuusto päättäisi kiinteistöveroprosenttien suuruuden vuosittain etukäteen. Yleinen kiinteistövero olisi vähintään 0,20 ja enintään 0,80 prosenttia kiinteistön verotusarvosta. Pääasiassa vakituiseen asumiseen käytettävistä rakennuksista vero olisi vähintään 0,10 ja enintään 0,40 prosenttia. Kunnanvaltuusto voisi lisäksi eräin rajoituksin päättää erikseen muihin asuinrakennuksiin sekä voimalaitoksiin sovellettavista veroprosenteista. Verotuksen toimittaisi verohallinto, ja vero maksuunpantaisiin sen määräytymisvuoden loppuun mennessä.

Valiokunta toteaa, että vuotuinen kiinteistöverotus muodostuu nykyisin rahamääräisten kiinteistötulojen verotuksen lisäksi muun muassa kiinteistöjen harkintaverotuksesta, asuntotulon verotuksesta, katumaksusta ja manttaalimaksusta. Järjestelmä on sekä oikeudellisesti että taloudellisesti ja hallinnollisesti hajanainen. Jokaisen mainitun veron ja maksun perusteisiin liittyy lisäksi erityisiä ongelmia. Hyvän kiinteistöverojärjestelmän tavoitteita ei voida toteuttaa tekemällä yksittäisiä muutoksia mainittuja veroja ja maksuja koskeviin lakeihin. Valiokunta pitääkin ehdotettua uudistusta perusteltuna. Uudistus merkitsee yksinkertaisempaa järjestelmää verovelvollisen, veronsaajan ja myös verotuksen toimittavan hallinnon kannalta.

Kiinteistöverouudistuksessa poistettavien verojen ja maksujen tuotoksi on arvioitu 1,1—1,2 miljardia markkaa. Arviointia on vaikeuttanut lähinnä kiinteistötulon harkintaveron tuoton huono ennustettavuus. Kiinteistöveron tuotoksi on arvioitu, käyttäen vuoden 1990 verotusarvoja, minimiveroprosenteilla runsaat 700 miljoonaa markkaa, keskiarvoprosenteilla noin 1,8 miljardia markkaa ja maksimiprosenteilla noin 3 miljardia markkaa. Nykyisin uudistuksessa korvattavien verojen ja maksujen tuotto menee pääosin kunnille. Tarkasteltaessa asiaa yleisesti ehdotettu kiinteistövero turvaa kunnallissekto-

rin aiemmat vastaavat tuotot varsin hyvin jo keskiarvoveroprosenteilla.

Voimalaitoskuntien kohdalla ehdotettu veroprosentti korvaisi saadun selvityksen mukaan myös aiemmin toteutetun liiketulon harkintaverotuksen poistamisesta kunnille aiheutuneet menetykset.

Valiokunta pitää oikeana uudistuksen tavoitetta laajasta veropohjasta ja samalla kohtuullisina pysyvistä veroprosenteista. Asiantuntijoiden kuulemisen yhteydessä on kuitenkin arvioitu sitä, että vapaa-ajan asuntoina käytettäviin rakennuksiin voitaisiin vahvistaa muita rakennuksia korkeampi veroprosentti. Valiokunta kiinnittää asiaan huomiota lähinnä verovelvollisen tasapuolisen kohtelun ja oikeudenmukaisuuden näkökulmasta. Kunnanvaltuuston tehtävänä on vahvistaa kiinteistöveroprosentit. Vapaa-ajan asuntojen omistajat eivät yleensä vieraspaikkakuntalaisina ole äänioikeutettuja valittaessa kiinteistön sijaintikunnan kunnanvaltuuston jäseniä. Tästä syystä on tarpeen seurata vapaa-ajan asuntoina käytettävien rakennusten veroprosentin kehitystä.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon seurakunnista tulee uudistuksen yhteydessä veronsaajista veronmaksajia. Verotulojen poistuma ei kuitenkaan ole markkamääräisesti kovin suuri. Hallituksen esityksen mukaan seurakuntien taloudellisen aseman kannalta suurempia kysymyksiä kirkollisverokertymän muutoksista pääomatulojen verotusta ja yritysverotusta uudistettaessa selvitetään parhaillaan erillisessä työryhmässä.

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Mattila, varapuheenjohtaja Varpasuo, jäsenet R. Aho, Enestam, Järvilähti, Korva, Laakkonen, Liikka-

Valiokunta toteaa, että uudistuksen seurauksena verotusarvojen suhde käyppiin arvoihin ja tämän suhteen kehitys lähivuosina on ratkaisevan tärkeä verorasituksen tasapuolisen jakautumisen näkökulmasta. Valiokunta korostaa arvostamissäännösten kohtuullisuuden ja oikeudenmukaisuuden merkitystä veronmaksajan oikeusturvan kannalta. Samalla valiokunta kiirehtii eri hallinnonalojen yhteisen kiinteistötietojärjestelmän toteuttamista.

Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu. Katumaksulain ja maalaiskuntien kunnallishallinnosta annetun asetuksen 79 §:n 2 momentin kumoamista koskevat lait sekä veronkantolain muuttamista koskeva laki tulisivat kuitenkin voimaan vuoden 1993 alusta. Kiinteistövero määrättäisiin ensimmäisen kerän vuonna 1993.

Hallituksen esityksessä mainituista syistä ja saadun selvityksen perusteella valiokunta pitää lakiehdotuksia tarpeellisina ja tarkoituksenmukaisina.

Edellä esitetyn perusteella hallintovaliokunta esittää kunnioittaen lausuntonaan,

että hallituksen esitykseen sisältyvät lakiehdotukset hyväksyttäisiin muuttamattomina ja

että valtiovarainvaliokunta mietintöönsä laatiessaan ottaisi huomioon, mitä tässä lausunnossa on esitetty.

nen, Markkula, Metsämäki, Näsi, Pulliainen, Ukkola, Urpilainen, Vehkaoja ja Vähänäkki sekä varajäsen Polvi.

Eriäviä mielipiteitä

I

Erilaisten kiinteistöjen verokohtelun oikeudenmukaisuus ja tasapuolisuus voi toteutua vain, jos kiinteistöt ovat mahdollisimman kattavasti verotuksen piirissä. Veropohjan on oltava laaja. Siksi verotuksen kohteena tulisi olla yhtäläisesti maatalous- kuin asuinkiinteistötkin, mukaan lukien pellot ja metsämaa.

Emme myöskään voi pitää perusteltuna sitä, että kesämökkien verotuskohtelu mahdollistettaisiin niin erilaiseksi muihin asuinkiinteistöihin nähden kuin hallitus esittää. Toisaalta ei ole perusteita muuttaa kiinteistöjen verotuksen painopistettä mökkien verotuksesta vakituisiin asuntoihin. Sen vuoksi muiden kuin vakituisten asuinrakennusten veroprosentti tulisi mitoittaa hallituksen esityksestä poikkeavasti siten, että se voi olla korkeintaan kaksinkertainen verrattuna vakituiseen asumiseen käytettävien rakennusten veroprosenttiin.

Kiinteistömarkkinoilla vallitsevan tilanteen vuoksi ja verohallinnon tarpeita ajatellen olisi perusteltua, että uusi kiinteistövero otetaan käyttöön vasta vuonna 1994.

Katsomme myös, että kiinteistövero tulisi määrätä kaikille kiinteistöille. Alle 20 markan veroa ei kuitenkaan olisi syytä panna maksuun. Edellä olevat seikat on otettu huomioon ed.

Helsingissä 2 päivänä kesäkuuta 1992

Kari Urpilainen
Lauri Metsämäki

Kalliomäen ym. lakialoitteessa n:o 13, jonka perusteluihin viittaamme.

Lisäksi katsomme, että hallintovaliokunnan olisi tullut kiinnittää erityistä huomiota siihen, että kiinteistövero liittyy oleellisesti muihin verotuksen muotoihin, erityisesti tulo- ja varallisuusverotukseen. Nyt toteutettava kiinteistövero poistaa mm. asuntotulon verotuksen. Tämä johtaa siihen, että arvokkaissa kiinteistöissä asuvat saavat jopa useiden tuhansien markkojen veronkevennyksen. Koska veronkevennykset kompensoidaan aina muiden verotusta kiristämällä ja koska maatalouskiinteistöt on jätetty veron ulkopuolelle, joutuvat palkansaajat ja eläkeläiset kustantamaan tämän kultahammasrannikon veroparatiisiin. Mielestämme hallintovaliokunnan olisi tullut lausunnossaan edellyttää, että asuntotulon poistumisesta aiheutuva veronkevennys otetaan kiinteistöjen verotusarvoja TVL:n mukaan vahvistettaessa täysimääräisesti huomioon.

Edellä olevan perusteella esitämme,

että hallintovaliokunnan olisi tullut lausunnossaan ehdottaa, että kiinteistöverolaki säädetään siinä muodossa kuin se on ed. Kalliomäen ym. lakialoitteessa numero 13.

Matti Vähänäkki
Marjatta Vehkaoja

II

Valtion ja kunnan välinen tehtävien ja kustannusten jako on kehittynyt sillä tavoin, että kuntien tehtäviä on laajennettu kasvattamatta vastaavasti valtionosuuksia.

Talouden romahdus on puolestaan vaikeuttanut kuntien mahdollisuuksia hoitaa tehtäviään. Tästä syystä kunnallisveroäyriin kohdistuu voimakkaita paineita. Kiinteistövero vähentää veroäyriin kohdistuvia paineita vain vähän, joten useissa kunnissa tullaan veroäyriin hintaa korottamaan samanaikaisesti kuin kiinteistövero tulee käyttöön.

Hallituksen esityksessä veropohja on liian suppea, mikä lisää asumiseen kohdistuvia paineita. Valiokunnan esittämässä muodossa esitys jää veropohjaltaan liian kapeaksi. Tämän vuoksi esitimme, että kiinteistöveron maksamisen piiriä laajennettaisiin, jolloin kiinteistöverolle tulisivat myös metsä ja maatalousmaa. Metsän ja maatalousmaan käypä hinta ja siten verotusarvo tulevat todennäköisesti laskemaan tulevina vuosina maatalouspolitiikan uudistuessa vastaamaan Euroopan yhdentymisen ja kansainvälisen kaupan asettamiin haasteisiin.

Valiokunnan lausunnosta poiketen ehdotimme myös, että aluevalvonnan ja puolustuslaitoksen kiinteistöistä valtio maksaisi kiinteistövero kunnalle, sillä kunnan näkökulmasta niiden verottomuus ei ole perusteltua. Maankäytön tarkoituksenmukaisuuden kannalta olisi myös perusteltua, että niihin sovellettaisiin kiinteistövero kuten muihinkin kiinteistöihin. Tältä osin ehdotuksemme olisi kuitenkin merkinnyt sitä, että rakennukseen, jossa asevelvollisia majoitetaan, sovellettaisiin yleistä kiinteistöveroprosenttia eikä tätä korkeampaa lähinnä loma-asumista koskevaa prosenttia.

Koska uusien rakennusten kiinteistövero saattaisi muodostua kohtuuttomaksi, ehdotimme lausunnossa amaksutusta kannasta poiketen, että vakituiset asuinrakennukset olisivat verottomia viiden ensimmäisen vuoden ajan. Lisäksi kunnanvaltuusto voisi määrätä vakituiseen asumiseen käytetyille rakennuksille kiinteistöveroprosentiksi myös 0 %, kun hallituksen alaraja on 0,10.

Hallituksen esityksessä kunnille annetaan mahdollisuus määrittää — erityisesti loma-asutusta silmällä pitäen — 0,50 prosenttiyksikköä korkeampi vero muulle kuin vakitukselle asunnolle. Ehdotus kakkosasuntojen korkeammasta verosta — siinä määrin kuin hallituksen esityksessä ja sittemmin valiokunnan lausunnossa tätä esitetään — merkinnee varsinkin kehitysalueilla ilmeistä verorasituksen kasvua. Kesämökkejä omistavien kiinteistöveronmaksajien näkökulmasta korkeampi veroprosentti on vaikeasti ymmärrettävissä, kun he eivät kuitenkaan ole käytännössä kunnan palvelujen kuluttajia. En pidä esitystä tältä osin tarkoituksenmukaisena.

Tämän vuoksi kannatimme ed. Kalliomäen lakialoitteessa n:o 13 tehtyä esitystä, että muuhun kuin vakituiseen asumiseen (loma-asumiseen yms.) käytetyn asuinrakennuksen kiinteistövero voitaisiin määrätä korkeintaan kaksinkertaiseksi verrattuna vakituksessa asuinkäytössä olevan rakennuksen veroon nähden, jolloin kesämökkien yms. kakkosasuntojen veron enimmäismääräksi voisi tulla ehdotuksen 11 §:n 3 momentin vaihteluvälin puitteissa enintään 0,80 prosenttia, mutta samalla näiden asuntojen veron määrä olisi sidottu kunnassa kannettavaan vakituiseen asunnon veroprosenttiin. Tällöin, jos kunnassa peritään vakituiseen asuinkiinteistön omistajalta esimerkiksi 0,20 prosenttia veroa asuinkiinteistön verotusarvosta, asianomaisessa kunnassa voitaisiin periä enimmillään veroa loma-asukkaalta yms. kakkosasunnon omistajalta 0,40 prosenttia. Valiokunnan lausunto puo-

lestaan lähtee siitä, että tällaisessa kunnassa, kunta voisi kantaa loma-asunnon omistajalta 0,50 prosenttiyksikköä korkeamman veron kuin vakituiselta asukkaalta eli vero olisi 0,70 prosenttia.

Pidämme oikeudenmukaisena, että kunnanvaltuusto voisi erikseen määrätä toimisto-, myymälä- ja teollisuusrakennuksille yleistä kiinteistöveroprosenttia suuremman veroprosentin, joka olisi vähintään 0,60 ja enintään 1,20. Tästä syystä esitimme myös 13 §:n otsikkoo muutettavaksi kuulumaan: ”Muiden rakennusten veroprosentti”.

Ehdotimme, että kiinteistövero ei määrättäisi, jos vero olisi pienempi kuin 250 markkaa, kun taas hallitus on asettanut rajaksi 100 markkaa. Esityksemme merkitsisi, että verosta vapautuisi useampi arvoltaan vähäinen kiinteistö.

Vasemmistoliton eduskuntaryhmä on harkinut mahdollisuutta lakiehdotuksen muuttamiseksi niin, että vähävaraisimmat kiinteistönomistajat vapautettaisiin johonkin tulon määrään saakka kiinteistöveron maksusta. Käytännössä tämä toisi kuitenkin varsin jyrkän progression juuri tuohon rajakohtaan. Se saattaisi merkitä sitä, että rajatulon alapuolella oleva joutuisi kieltäytymään esimerkiksi eläkkeen indeksitarkistuksesta tai muusta vähäisestä tulonlisästä, koska rajan ylittyminen tietäisi sitä huomattavasti suurempaa kiinteistöveron maksuunpanoa. Edelleen tällainen vapauttamismahdollisuus merkitsisi sitä, että oikeudenmukaisuussyistä kerrostaloissa vero tulisi määritellä huoneistokohtaisesti myös kerrostaloasukkaiden vapauttamiseksi. Näiden ongelmien vuoksi tällainen esitys on osoittautunut epätarkoituksenmukaiseksi. Pidämme tärkeänä sen sijaan asumistuen kehittämistä ottamaan huomioon myös kiinteistövero.

Koska tietyissä osissa Suomea kiinteistöverojärjestelmään siirtyminen ilmeisesti tulee lisäämään verorasitusta ja koska kansalaisten maksumyky jo tällä hetkellä on talouslaman pitkittämisen seurauksena viety äärimmilleen, yhdymme ed. Kalliomäen lakialoitteessa n:o 13 tehtyyn esitykseen, että laki säädettäisiin tulemaan voimaan vasta vuoden 1994 alusta.

Edellä esitetyn perusteella ehdotamme,

että valiokunnan lausuntoon sisältyvät 2.—6. lakiehdotus hyväksyttäisiin muuttamattomina ja

että 1. lakiehdotus hyväksyttäisiin näin kuuluvana:

1.

Kiinteistöverolaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Veron kohde ja veronsaaja

1 ja 2 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

3 §

Verosta kokonaan tai osittain vapaat kiinteistöt

Kiinteistöveroa ei ole suoritettava:

(1 kohta *poist.*)

(1 kohta kuten 2 kohta valiokunnan lausunnossa)

(3 kohta *poist.*)

(2 kohta kuten 4 kohta valiokunnan lausunnossa)

(2 ja 3 mom. kuten valiokunnan lausunnossa)

4 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

2 luku

Verovelvollisuus

5—10 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

3 luku

Veron määrä ja kiinteistön arvostaminen

11 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

12 §

Vakituisen asuinrakennuksen veroprosentti

Pääasiassa vakituiseen asumiseen käytettäville uudisrakennuksille ei määrätä rakennuksen käyttöönottovuoden jälkeisten ensimmäisten viiden vuoden aikana kiinteistöveroa, minkä jälkeen kun-

nanvaltuusto määrää pääasiassa vakituiseen asumiseen käytettävien rakennusten veroprosentiksi enintään 0,40.

(2—4 mom. kuten valiokunnan lausunnossa)

13 §

Muiden rakennusten veroprosentti

Kunnanvaltuusto voi määrätä 11 §:ssä mainitun vaihteluvälin sisällä erikseen veroprosentin rakennuksille, joiden huoneistojen pinta-alasta yli puolta käytetään pääasiassa muuhun asumiseen kuin 12 §:ssä tarkoitettuun vakituiseen asumiseen. Tämä veroprosentti voidaan määrätä enintään *kaksi kertaa niin suureksi* kuin pääasiassa vakituiseen asumiseen käytettävien rakennusten veroprosentti.

(2—4 mom. kuten valiokunnan lausunnossa)

Edellä 1 momentissa tarkoitettua veroprosenttia ei sovelleta puolustusvoimien sellaiseen rakennukseen, johon majoitetaan asevelvollisuuttaan suorittavia henkilöitä. (uusi)

Kunnanvaltuusto voi määrätä erikseen toimisto-, myymälä- ja teollisuusrakennuksen sekä niihin liittyvän varistorakennuksen veroprosentiksi vähintään 0,60 ja enintään 1,20. (uusi)

14 ja 15 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

4 luku

Tiedonantovelvollisuus

16—19 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

5 luku

Verotus ja muutoksenhaku

20 ja 21 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

22 §

Verotuksen toimittaminen sekä veron määrääminen ja maksuunpano

(1 mom. kuten valiokunnan lausunnossa)

Kiinteistövero määrätään täysin markoin siten, että ylimenevä osa jätetään lukuun ottamatta. Kiinteistöstä ei määrätä veroa, jos vero olisi pienempi kuin 250 markkaa. Kiinteistövero maksuunpannaan 5 §:ssä mainitun vuoden loppuun mennessä.

23—27 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

6 luku

Veronkanto ja tilittäminen

28—33 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

Helsingissä 2 päivänä kesäkuuta 1992

Raila Aho

7 luku

Erityisiä säännöksiä

34—41 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

8 luku

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

42 §

Voimaantulo

(1 mom. kuten valiokunnan lausunnossa)

Kiinteistövero määrätään ensimmäisen kerän vuonna 1994.

(3 mom. kuten valiokunnan lausunnossa)

43 §

(Kuten valiokunnan lausunnossa)

III

Valiokunnan enemmistö sitoutui lausunnosaan täydellisesti hallituksen esityksen sisältöön, vaikka käydyin keskustelun aikana monet hallituspuolueisiin lukeutuvat kansanedustajat esittivät kriittisiä huomioita hallituksen esityksen sisällöstä. Näissä havainnoissa oli kaksi keskeistä yksityiskohtaa, jotka sattuvat yksin oman ajatteluni kanssa, nimittäin vakituisesta asuinrakennuksesta määrättävissä oleva kiinteistöveron minimiprosentti ja voimalaitoksen rakennuksille ja rakennelmille määrättävissä oleva kiinteistöveron maksimiprosentti.

Minun mielestäni hallituksen esityksen 12 §:n 1 momentin mukainen minimiprosentti tulisi olla 0,10:n sijasta 0,00 eli kunnanvaltuusto voisi olla määräämättä vakituisesta asuinrakennuksesta kiinteistöveroa, mikäli se katsoo sen joko kunnan oman taloustilanteen tai ko. rakennuksen omistajan maksukyvyyn kannalta tarkoituksenmukaiseksi. Kunnanvaltuustolla tulee olla joustava mahdollisuus olla kantamatta ko. ve-

roa, jos se katsoo, että esim. omakotitalossaan elävät vanhuksat on parempi vapauttaa verosta kuin saattaa heidät kunnan järjestämään ja käytännössä rahoittamaan huolenpitoon.

Hallituksen esityksen 14 § mahdollistaa kiinteistöveron määräämisen voimalaitosten rakennuksille ja rakennelmille korkeintaan 1,00 prosentin suuruisena. Kokemus on osoittanut, että mm. vesivoimalaitokset, joita tällä pykälällä erityisesti tarkoitettaneen, aiheuttavat jatkuvasti haittaa mm. vesistöjen säännöstelyn vuoksi. Tämän vuoksi on erittäin kohtuullista, että tätä toimintaa harjoittavat voimayhtiöt joutuvat maksamaan veroa ko. kunnalle. Aiemmin harkintaverotus antoi tämän mahdollisuuden. Prosenttiluvun korottaminen 1,00:sta 1,20:een merkitsee rahassa noin 20 miljoonaa markkaa, mikä ei ole kohtuuton taloudellinen lisärasitus ko. yhtiöille. Täksi veroprosentiksi tulisikin ensimmäisenä voida määrätä 1,20.

Helsingissä 2 päivänä kesäkuuta 1992

Erkki Pulliainen

IV

Pääosin olen yhtynyt valiokunnan mietinnön kannanottoihin. Eriävän mielipiteen haluan kuitenkin esittää kolmeen kohtaan.

1. En voi hyväksyä kesämökeille korkeampaa kiinteistöveroprosenttia kuin kunnassa vakituisesti asuville. Näin mm. sen takia, että kesämökiläisillä ei ole mitään mahdollisuutta vaikuttaa kunnassa tehtäviin päätöksiin. Toisaalta kesämökkien erilainen veroprosentti asettaisi kun-

nassa asuvat asukkaat eriarvoiseen asemaan. Sen vuoksi katson, että kaikkien rakennusten kiinteistöveroprosentin tulee olla sama.

2. Katson, että kunnalle on jätettävä mahdollisuus olla perimättä kiinteistöveroainkaan.

3. Voimalaitoskuntien verotulojen takaamiseksi myös tulevaisuudessa on välttämätöntä, että voimalaitosten veroprosentti nostetaan 1 prosentista 1,2 prosenttiin.

Helsingissä 2 päivänä kesäkuuta 1992

Tuulikki Ukkola

